

De vrije wil - liefhebben en loslaten - een luisterend oor

Mensen mogen mij in de steek laten, ze zijn niet verplicht mij lief te hebben. Ik heb mijzelf lief en God heeft mij lief, dat is het belangrijkste. Ik kan en mag mensen niet dwingen van mij te houden. Als ze het niet meer doen, dan is dat jammer; ik moet het loslaten, accepteren en verdergaan. En ook al houden ze niet van mij, ik kan wel van hen houden, die vrijheid heb ik. Het maakt me niet meer uit als mensen slecht over me praten. Ik denk dan 'ze kennen me niet en het zegt meer over hen dan over mij.'

Ik ben anderen geen verantwoording schuldig, alleen God, mijzelf en mijn gezin. Ik heb lieve familie en vrienden om mij heen, een paar van mijn zussen zijn ook vriendinnen. De rest zijn bekenden, kennissen en lotgenoten. Zij staan verder van me af, buiten mijn basiscirkel. Ik mag dit zelf invullen, dat voelt goed en is beter voor mezelf.

Het helpt mij om te reflecteren, praten met een ander of soms zelfs via de mail. Woorden in mijn hoofd maken mij in de war, maar woorden kunnen me ook weer helpen in het hier en nu te komen. Ik kreeg ooit een advies dat me wakker schudde:

Lieve Lana,

Ik was onder de indruk van jouw verhaal. Heftig hoor. Wat er vanmiddag door me heen flitste en wat me weer duidelijk werd: er zit misschien een denkfout in jouw redenering. Het kenmerk van de aarde is de VRIJE WIL van de mens. God zal ons dus ook nergens toe dwingen. God zal nooit een ouder vragen om zijn/haar kind te verlaten of te offeren. Zoiets kan niet van God komen. In alle religies wordt het gezin, en

*toewijding eraan, hoog aangeschreven.
Wat van ons gevraagd wordt, is dat we zelf een doel
kiezen en daarvoor gaan. Dus wat zijn jouw doelen?
Een goede moeder en echtgenote zijn kan één van jouw
doelen zijn. Dat is een doel waarmee je anderen en dus
ook God dient. Je inzetten als ervaringsdeskundige kan
een ander doel zijn. Dat mag echter nooit ten koste
gaan van het moeder of echtgenote zijn. En wat in
goed overleg gaat, is dus niet ten koste van.*

*Snap je een beetje wat ik bedoel? Ik hoop dat je er iets
mee kan.
Liefs, G.*

Ik antwoordde als volgt:

Hoi lieve G.

*Dank voor je wijsheden, maar zegt God niet: dat als je
het leven meer lief hebt als God zelf, laat dan alles
achter je en volg mij? God heeft Zijn eigen zoon als
offer gegeven, verlangt hij niet hetzelfde van ons? Dat
we alles achter laten voor Hem?*

*Een andere vriendin van me zegt hetzelfde als jij, maar
dit leven houdt ooit op en dat daarboven niet. Het is
niet daarboven dat weet ik, maar wat ik bedoel is dat
het oneindige leven toch het allerbelangrijkste is. Dat
liefhebben ook loslaten is. Dit alles maakt mij soms zo
in de war. Dat beeld wat jij zag, Gods altaar, ik geloof
zeer zeker dat God een plan heeft. Zo ook met mij.
Waar ik bang voor ben, is dat als ik Zijn stem niet
hoor, sommige mensen hem niet leren kennen. Dat als
ik niet gehoorzaam er van alles mis kan gaan. Ik voel
me er verantwoordelijk voor Gods plan uit te voeren.
Ik ben bang dat als ik dat niet doe er mensen dood
gaan. Ik weet het, het is stom en er is misschien wel
niemand die dit begrijpt.
Ik was lang vrij van dit angstige gevoel, maar het is
terug. Hoe kan het dat, als ik God een vraag stel, de*

mensen van Amerika contact met me opnemen en voor mijn gevoel antwoorden? Toen ik de vraag stelde, dacht ik : G.'s dochter doet het ook, God zal mij antwoorden! En vervolgens krijg ik bericht uit Amerika ... Dit maakt me zo in de war.

Dank voor je berichtje, maar ik moet uitzoeken wat dit allemaal is, waarom ik zo van slag ben. Waarom ik denk en voel dat God mij roept. Ik voel me verscheurd van binnen; ik hou van mijn man en zoontje en ik wil bij ze blijven, maar is dat niet heel egoïstisch van me? Ik blijf hier, maar het gevoel dat er aan me getrokken wordt, maakt me moe. Ik wou dat dat stopte en dat zal ook wel gebeuren, maar dit gevecht moet ergens goed voor zijn. We zullen het pas achteraf weten, maar het heeft met erkenning te maken.

Mijn man zegt ook: 'God zit in jou en in mij, dus je hoeft niet naar een ander land.' De voorganger in Amerika (pastor) wilde net als coach K. de erkenning dat hij een kind van God was, dit is mijn denkfout. Ook ik wil erkenning van een ander. Ik zoek iets, de stem van God bij een ander, maar ik denk nu dat God in mij wil spreken. Tegen mij en als je zo gesplitst ben opgegroeid als ik, is dat eng en daarom luister ik dan liever naar een ander. Het is een diepgewortelde angst, maar ik kan er iets van leren. Dus ja, ik denk zeker dat je gelijk hebt, er zit een denkfout in mij. Ik ben ook op zoek en misschien haal ik het eruit als ik dit over een tijdje teruglees, maar nu is het net of er een mist over mij heen hangt.

Wat ik wel voel en ervaar nu jij bent geweest, is dat ik weer helderder kan denken, dus ik denk dat ik je snel een bezoekje kom brengen. Er is soms een soort kortsluiting in mijn hoofd, dat moet ik stoppen. Ik vertrouw er wel op dat ik dit uiteindelijk kan leren en zou in deze zo graag wat wijsheid van God willen, dat is ook wat ik Hem vraag. Jij hebt me echter wel wat dingen duidelijk gemaakt en ik snap nu ook dat ik eigenlijk teveel naar mensen keek en niet echt naar

God. Dus dat ga ik proberen te veranderen; kijken naar de stilte in mij, naar al het mooie wat God heeft gemaakt en naar de lieve mensen die Hij in mijn leven heeft gebracht.

Verder denk ik ook dat mijn verantwoording onze zoon is, samen met mijn man. Dat ik daar goed voor kan zorgen en dat dat is wat God vraagt. Maar soms vragen mensen me naar ze te kijken en dan verlies ik God uit het oog. Ik probeer los te komen van de warboel in mijn hoofd en me te richten op simpele dingen, mijn verantwoording te nemen voor mijn kind en ons gezin. Van daaruit kan ik weer stabiel worden en tot mezelf komen.

Bedankt voor je luisterende oor.

Lana-xxx-